

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

မလွမ်းရဲသေးဘူးမောင်ရေ...

မောင်...

မောင်လေးလို့ ခေါ်ခဲ့ရာကနေ ‘မောင်’ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ အကူးအပြောင်းဟာ သုံးနဲ့ လေး လိုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်သက်ရောက်မှုတွေ ရှိမနေဘူး...မောင်။

ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ကလေးလေးကို (၅၂၈)မေတ္တာနဲ့ စချစ်ခဲ့ရတယ်။ မင်းရဲ့ မျက်နှာ တစ်ချက်ညိုမှာ တောင်တို့ ... မနေတတ် မထိုင်တတ်နဲ့ မင်းမျက်နှာလေး ပြုံးသွားစေဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တာ မေတ္တာရဲ့ ဓာတ်သဘောတွေပေါ့ ...မောင်။

နယူတန်ကတော့ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိတယ်လို့ ဆိုခဲ့သလို တို့ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားကလည်း အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ကံ, ကံ၏ အကျိုးကို ဟောပြော လမ်းညွှန်ပြသခဲ့တယ်။ မေတ္တာတရားမှာ အလျားအနံမရှိပေမယ့် အသွားအပြန်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်လည်း ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့တယ်။

‘မောင်’လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ နေ့ကစပြီး မင်းအပေါ်မှာ တို့ ၅၂၈ မေတ္တာအပြင် ၁၅၀၀ ချစ်ခြင်းတရားပါ ရောပေါင်းပြီး ၂၀၂၈ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ချစ်ခဲ့ရတာ မင်း သိသိနဲ့ လျစ်လျူရှုထား တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် သိပ်နီးလွန်းလို့ များ တို့ မေတ္တာတရားကို မမြင်နိုင်ခဲ့တာလား။ သိသိကြီးနဲ့ အနိုင်ယူတာလားဆိုတာတော့ ကာယကံရှင် မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူသိနိုင်မလဲကွယ်။

အနိုင်ယူဖို့ ကြည်ဖြူစွာ လည်စင်းပေးထားသူကိုမှ မင်းက မညာမတာ ရက်စက်နိုင်တယ် ဆိုတော့ မောင်ရေ ... အသေသာသတ်သွားလိုက်ပါတော့။ ကျောက်ဆောင်တောင် နဲ့ပါများ ရင် နဲ့ သေးတာပဲတဲ့ ။ ဟုတ်ပါရဲ့ ...မင်းရဲ့ ဥပေက္ခာတွေကြောင့် တို့ နှလုံးသားတွေ ထိခိုက် ... ကြာလာတော့ နာကျင် ...နာကျင်မှုတွေများ လာတော့ ထုံအ, သွားခဲ့တယ်။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီရဲ့ အဖြစ်ကို မလိုလားခဲ့ပေမယ့် သက်ရောက်မှု တိုင်းမှာ တန်ပြန်ရောက်တယ်ဆိုတဲ့ နိယာမအတိုင်း မင်းပေးခဲ့တဲ့ မြစ်ကျိုးအင်းတွေပဲပေါ့။

‘မေ့သည်း’ကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ ပြောပြီး သားငယ်က မိခင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အားကိုး တကြီး ဖက်ပွေ့သလို မင်း ပွေ့ဖက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ...တို့ ကို ခုတော့ မင်းကိုယ်တိုင်က အမုန်းစကားတွေ ဆိုပြန်ပြီလား။

ချစ်တယ်ဆိုတာ မုန်းဖို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့် အချစ်ရဲ့ ကျောချင်းကပ်ဟာ အမုန်းပဲလေ။ တို့ ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ နှုတ်ဖျားကနေ "ခင်ဗျားကြီးကို သိပ်မုန်းတာပဲ" ဆိုရက်ခဲ့တယ်။ ပုံခနဲ့ လဲကျသွားခဲ့တဲ့ ...တို့ ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြေးထွက်သွားခဲ့တဲ့ မင်းကို နေပါဦးလို့ မတားရက်ဘူး။ မင်းပျော်မယ်ဆိုရင်တို့ အသက်ကိုတောင် စတေးရဲတယ်...မောင်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ငါနဲ့ ပေါင်းရမှ ဆိုတဲ့ စိတ်ရိုင်းသက်သက်ပဲရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူသာ ပျော်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ဖက် ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာနဲ့ စွန့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်။ ပေးဆပ်ရဲတဲ့ သတ္တိက သိပ်ပြီး ခန္တီတရားရှိနေလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ် ရင်ကွဲနာကျ သလို ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူကို ရင်ကွဲနာမကျစေချင်လို့ ပေါ့ မောင်ရ

ယံ။

တို့ ဘေးနားမှာ မင်းမရှိတဲ့ နောက် လွတ်လပ်နေတဲ့ ကွက်လပ်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျရတဲ့ အကြောင်း မင်း ဘယ်တော့မှ မသိစေရဘူး။ တို့မဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မင်းပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ တို့တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ဆန် နေနေရတဲ့ အကြောင်း မင်းသိအောင် ဘယ်တော့မှ မပြောပြဘူး။ မင်းအသံလေး နားထောင်ချင်လို့ ဖုန်းခွက်ကို မ, လိုက်တဲ့ ခဏ မင်းရဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မင်းဖုန်း်ပြေ ဘနေ ကြ မှာ ပေါ်ဆိုတဲ့ နားလည်ပေးစိတ်နဲ့ ဖုန်းခွက်ကလေးပြန်ချခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း မင်း ဘယ်တော့မှ မသိစေရပါဘူး မောင်ရယ်...

ချစ်ခြင်းတရားလို့ တံဆိပ်တပ်ပြီး ဖောက်ပြန်ခဲ့တဲ့ မင်းကို အပြစ်သားကောင် မဖြစ်စေချင်တဲ့ တို့ ကပဲ လက်တွဲဖြုတ်နောက်ချန်ရစ်ခဲ့တာက သိပ်ပြီးသတ္တိရှိလွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ သိပ်ပြီး စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံရဲလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။

မင်းပျော်ရွှင်ပါစေဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တို့ နှလုံးသားကို မင်း ဖြတ်သန်းသွားဖို့ လမ်းခင်း ပေးခဲ့တာပါ မောင်...။ ဒီလောက်ထိ ပေးဆပ်ခဲ့၊ အနစ်နာခံခဲ့ရတဲ့ ကြားကနေ မင်းက တို့ ကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ မင်း သိပ်ကိုလွန်တယ်။ မင်း သိပ်ကိုရက်စက်တယ်။

အချစ်ဆိုလို့ မျှသောက်ပစ်ခဲ့တာ။ အဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့ခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းရဲ့ ချည်နှောင်မှုကနေ တို့ ကို ရုန်းထွက်ခွင့်ပြုပါ။ မလိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ လူကို တမ်းတနေတာကို မကြည့်ရက်လို့ ပါ မောင်...။ မောင်ရေ ... မောင်သာ ပျော်မယ်ဆိုရင် တို့

ရင်ကွဲရ ကျိုးနပ်ပါပြီ။

အခန်း(၁)

"မေ့သည်းရေ ...ဖုန်းလာနေတယ်ဟေ့"

အဝတ်လျှော်နေတဲ့ ဆီမှာ အာရုံရောက်နေတော့ လှမ်းအော်သံကို မေ့သည်းချစ် မကြားမိပါ။ မေ့သည်းချစ်၏ ရှေ့တွင် ဒန်ဇလုံအကြီးကြီးနှင့် ရေစိမ်ထားသော အဝတ်တွေ အပြည့်အမောက်ပင်။

ထိုအဝတ်ဇလုံထဲတွင် သူမ၏ အဝတ်ဆိုလို့ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် တောင် မပါဝင်ပေ။ ကိုကိုကြီး၏ အင်္ကျီတွေ၊ ယောက်မဖြစ်သူ မသိင်္ဂီ၏ အင်္ကျီတွေ၊ နောက် ...အစ်မလတ်ဖြစ်သူ သက်သက်ချစ်၏ အဝတ်တွေနှင့် တူမလေး နဒီ၏ အဝတ်များ ဖြစ်သည် ။

သူမတို့ တွင် မောင်နှမ (၃)ယောက်ရှိသည် ။ ကိုကိုကြီး ရန်မျိုးချစ်၊ မလတ် သက်သက်ချစ် နှင့် သူမ မေ့သည်းချစ်တို့ ဖြစ်သည် ။

ဖေဖေနှင့် မေမေမှာ သူမ အရွယ်ရောက်သည့် အချိန်တွင် လူကြီး ရောဂါဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြသည် ။

အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာဆိုသလို ကိုကိုကြီးက ဤအိမ်တွင် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်သည် ။ မိဘနှစ်ပါးများမှာ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝများ မဟုတ်ကြသဖြင့် ကွယ်လွန်သွားတော့ သူမတို့ အတွက် နေစရာအိမ်မှ အပ ဘာအမွေဥစ္စာမှ ချန်မထားပေးနိုင်ပါ။

တော်သေးတာက ကိုကိုကြီးနှင့် မမလတ်က ပညာဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပြီး သူမကတော့ ပညာရေး ဆုံးခန်းမတိုင်ခဲ့ရပါ။

သူမ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝတွင် မေမေ့ကို အချိန်ပြည့်ပြုစုနေခဲ့ရသည်။ မမလတ်လည်း ပြုတော့ပြုစုသည်။ သို့သော် အစိုးရဝန်ထမ်းမို့ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ထင်သက်သက် မပြုစုနိုင်ပေ။

ကိုကိုကြီးကျတော့လည်း သားယောက်ျားလေးမို့ အသေးစိတ် ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်။ မေ့သည်း ကတော့ စာကျက်ချိန် (၂၀လ နားထားတာမို့ မေမေ့ကိုပြုစုရင်းတစ်ဖက်၊ စာကျက်ရင်းတစ်ဖက်နှင့် ရှိခဲ့သည်။

မေမေ တကယ်ရောဂါသည်းချိန်နှင့် သူမ စာမေးပွဲဖြေချိန်က တိုက်ဆိုင်နေခဲ့သည်။ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေက စားမေးပွဲပဲ အာရုံစိုက်ဆိုပေမယ့် မည်ကဲ့သို့ အာရုံစိုက်နိုင်မည်နည်း။

ပထမ တစ်ဘာသာဖြေကတည်းက အခြေအနေက ထင်သလောက် မဟန်။ မေမေကလည်း အမောဖောက်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ စာမေးပွဲဆိုတာ ဘယ်ချိန်ဖြေဖြေ။ မိဘဆိုတာ မသေခင် ပြုစု၊ သေမှ ငိုနေ၍ မထူး။ ဤသို့ခံယူပြီး စာမေးပွဲ ဆက်မဖြေတော့ချေ။

"ဆယ်တန်းဆိုတာ အောင်ဖို့ က အဓိကပဲ။ (၂၄၀)အောင်အောင်၊ ခွေးတိုးပေါက်ပဲ အောင်အောင်...ဖြေ"

"မဖြေနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် မြန်မာစာပဲဟယ်...ကျလောက်အောင် မဖြေနိုင်တာတော့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ နောက်ဘာသာတွေ သေချာအားစိုက်ထည့်ပေါ့"

အစ်ကိုနှင့် အစ်မက အားမလိုအားမရ ပြောသည်။ ထိုချိန်က အစ်ကို

ကြီးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် Supervisor ဖြစ်ပြီး အစ်မဖြစ်သူက ကျောင်း ဆရာမ ဖြစ်သည်။ ။

ခေါင်းမာသူလို့ ပဲဆိုဆို သူမ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် နောင်တ မ ရပါ။ မေမေ့ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုခွင့်ရလိုက်တာကိုက ဘယ်အရာနှင့် မှ လဲ၍ မရနိုင်သော ကုသိုလ်ထူးပင် ဖြစ်သည်။ ။

နောက်တစ်နှစ် ဆက်ဖြေစဉ် ကျသည်။ ။ နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ အ လုပ်တစ်ဖက်လုပ်ရင်း ညကျူရှင် တက်ရတော့သည်။ ။ အလုပ်မလုပ်၍ မ ဖြစ်တော့ပေ။ ကိုကိုကြီးရန်မျိုးချစ်က အိမ်ထောင်ပြုပြီ။ မမလတ် သက် သက်ချစ်က နယ်သွားရပြီ။

အိမ်တွင် အစ်ကိုကြီးတို့ မိသားစုရှိသော်လည်း ပြေလည်ကြသူများ မ ဟုတ်သဖြင့် အလုပ်က မလုပ်၍ မဖြစ်တော့ပေ။

ထို့ပြင် ယောက်မဆိုသည့် အမျိုးက ကိုယ့်သွေးရင်းသားရင်း အစ်မရ င်းလောက် မကောင်းနိုင် တာတော့ လူတိုင်းသိသည်။ ။

(၃)နှစ်လောက် ဆက်တိုက်ကျနေတော့ မေ့သည်းချစ် စိတ်ဓာတ်ကျ ချင်လာသည်။ ။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ညချိန်လောက်ပဲ စာကျက်ခွင့်ရသဖြ င့် ဘယ်လိုမှ မအောင်နိုင်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။ ။

အလုပ်တစ်ဖက်အပြင် အိမ်တွင်းအချက်အပြုတ်ကလည်း မေ့သည်း ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အလုပ်က မနက်(၈)နာရီဖြစ်သော်လည်း တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ နှင့် ကို ယ့်ထမင်းချိုင့်အတွက် ထချက်ရသည့် အချိန်က မနက် (၅)နာရီဖြစ်သည် ။ မနက်စာပြင်ရင်း အစ်ကိုကြီးနှင့် ယောက်မဖြစ်သူ အတွက် ထမင်းချိုင့် ၊ ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်အတွက် ချက်ပြုတ်ရသည်။ ။

ယောက်မဖြစ်သူက မနက် (၇)နာရီမှ ထပြီး လင်းကတည်းက မီးဖိုချောင်မဝင်ဘဲ သွားဖို့ လာဖို့ ပြင်နေတော့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးတာဝန်က သူမခေါင်းပေါ်တွင် လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်နေသည်။ ။

မတရားမှန်းသိသော်လည်း စကားနည်းအေးဆေးသည့် သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုက်ရပြောရ ကောင်းမှန်းမသိ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျုံးရန်းလုပ်သည်။ ။

ညနေ ရုံးဆင်းပြန်လာတော့လည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေး၊ လျှော်ရေးဖွပ်ရေးနှင့် ဆိုတော့ ည(၈)နာရီလောက်မှာ နားရသည်။ ။ စာကျက်ချိန်လည်း မရှိ။ စာကြည့်ချိန်လည်း မရှိ။ တစ်နေကုန် run နေရသဖြင့် အိပ်ရာထဲ တုံးခနဲလဲ၍ အိပ်ပစ်ချင်တာပဲ သိသည်။ ။

နောက်တစ်နှစ် ထပ်ကျပြန်သည်။ ။ သူမ တစ်နေကုန် မနားစတမ်းလုပ်နေရတာကိုမြင်သော မမလတ်က ...

"ဆယ်တန်းလေးကိုတောင် အောင်မြင်အောင် မဖြေဘူး။ သိပ်တုံးတာပဲ" ဟု ဖုန်းနှင့် လှမ်းဆူသည်။ ။

စကားနည်းသူပီပီ ဘယ်သူ့ကြောင့် ၊ ဘယ်ဝါကြောင့် မပြောဘဲ ဆူတာကို ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ ။ နောက်တော့ မမလတ် သူတို့ မြို့သို့ ပြန်ပြောင်းလာတော့မှ အထွေးဆုံးညီမလေး မနက်ကနေ ညအထိ တစ်နေကုန် မနားစတမ်း ကျွန်တစ်ယောက်လို လုပ်နေရတာမြင်တော့ စွေစွေခုန်သွားသည်။ ။

မမလတ်သည် ကျောင်းဆရာမပီပီ စွာလည်း စွာသည်။ ။ နဂိုကတည်းက မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူ ဆိုတော့ အစ်ကိုနှင့် ယောက်မဖြစ်သူ၊ ညီမတို့ ကို မျက်နှာစုံညီခေါ်၍ ချဲတော့သည်။ ။

"ဒီအိမ်မှာ ကိုကိုကြီးက အကြီးဆုံးမို့ ညီမတွေအပေါ်မှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုကိုကြီး သိပါတယ်နော်။ အားလုံး အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်နေရတာကို သက်...အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီးတို့ အလုပ်လုပ်နေသလို အငယ်မလည်း လုပ်နေတာပဲလေ"

"အခုက ဘာတွေဖြစ်နေလို့ လဲ ..မိသက်။ နင် လာလိုက်တာနဲ့ အိမ်ပူတော့တာပဲ"

ရန်မျိုးချစ်က မကျေမနပ် ပြောသည် ။ သိင်္ဂီကတော့ သက်သက်ချစ် ဘာပြောချင် သလဲသိတော့ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည် ။

မေ့သည်းကတော့ အစ်မဖြစ်သူကို တောင်းပန်သည် ။ မျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်သော်လည်း သက်သက်ချစ်က ဘယ်သူမှ မကြည့်။ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောသည် ။

မေ့သည်းက ယောက်မဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူကို အားနာမျက်နှာပူသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ ထားမိသည် ။

"အားလုံး အလုပ်လုပ်နေကြသလို အားလုံးလည်း ထမင်းစားနေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ရဲ့ ချက်ရေးပြုတ်ရေး အငယ်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရတာဆိုတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ မတရားဘူး"

"ဟေ့"

"နေဦး...မသိင်္ဂီ အခုပြောနေတဲ့ ထဲမှာ မသိင်္ဂီရဲ့ အခန်းကဏ္ဍမပါသေးဘူး"

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထအော်လိုက်သော ယောက်မဖြစ်သူကို ဆက်မပြောရန် လက်ကာပြပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ...

"ဒီကို သက်...ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ တန်းခနဲမြင်လိုက်ရ

တယ်။ မနက်စောစော စီးစီး ထချက်တော့လည်း အငယ်မပဲ။ ညနေ အလုပ်ကပြန်လာတော့လည်း ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ရ တော့ သူပဲ။ ဒီမှာ ကိုကိုကြီး ...မေ့သည်းက သက်တို့ ရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးနော်။ ကိုကိုကြီးတို့ လင်မယားရဲ့ ထမင်းစားကျွန်ခံ မဟုတ်ဘူး "

"မိသက်...နင် ဘာစကားပြောတာလဲ"

"အောင်မာ"

"မမသက်"

ကိုကိုကြီးက ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သလို သူ့မိန်းမကလည်း မတ်တတ်ထရပ်ကာ ခါးထောက်လေသည် ။ မေ့သည်းချစ်ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အစ်မဖြစ်သူကို တားမိသည် ။

ယောက်မဖြစ်သူက သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပုံက သူမက ပဲ သူတို့ မကောင်းကြောင်း ကို ပြောထားသလို ဒင်းလက်ချက်ကိုးဆိုတဲ့ အကြည့်နှင့် ဖြစ်သည် ။

"အမှန်တရားပြောတာ မကျေနပ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုကိုကြီးမိန်းမကို ကိုကိုကြီး ချစ်သလို၊ သက်တို့ လည်း သက်တို့ ညီမကို ချစ်တယ်။ ဒီတော့ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ အားလုံးကသာ တူညီမျှ ဖြစ်သင့်တယ်"

"နင်က အကြီးမို့ စီမံနေတာလား ...မိသက်"

"အကြီးဖြစ်သူက မစီမံလို့ သက်က စီမံနေရတာလေ။ ကိုယ့်မိန်းမနားနေရတုန်းကတော့ မျက်စိဆုံမှိတ်နေပြီး တာဝန်ပေးမယ်ဆိုမှ အပြုအပြု ထဖြစ်တာ ...ဘယ်သူလဲ"

"မမသက်ရယ် ...တော်ပါတော့။ ညီမလေး လုပ်နိုင်တဲ့ ..."

"တော်စမ်း...မေ့သည်း၊ နင် အဲ့လိုပါးစပ်ပေါက်ပိတ်နေလို့ အစ်ကိုအရင်းကတောင် အနိုင်ကျင့်နေတာ"

"မိသက်...တော်တော့..နင်နော်...ငါ လက်ပါမိတော့မယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး... ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ "

"ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင် အစ်ကိုမိန်းမလည်း တာဝန်ယူခိုင်းလေ။ ထားပါတော့ ...မသိကီက မနက်စောစော မထနိုင်ရင် သက် မနက်ခင်း ချက်ပြုတ်တာကို တာဝန်ယူပေးမယ်။ ညနေစာကို မသိကီ တာဝန်ယူပေးပါ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာနဲ့ လျှော်ဖွပ်တာ မေ့သည်း တာဝန်ယူ"

"မယူတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ"

မသိကီက ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ပြောသည် ။ အစ်ကိုကြီး စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့် ဒုန်းခနဲမြည်အောင် ထိုးသည် ။ မေ့သည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အစ်မဖြစ်သူကို ဝင်ဖက်ပြီး တောင်းပန်သည် ။

သက်သက်ချစ်က မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် ဟန်ဖြင့်...

"နှမကောင်းစားရင် မောင်အိမ်ဦးခန်း၊ မောင်ကောင်းစားရင် နှမ မီးဖိုချောင်ဆိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ မသိကီ မနက်စာကို တာဝန်မယူဘူးဆိုရင် ရတယ်။ အိုးခွဲချက်စားမယ်"

"ဘာ"

"မိသက်...နင်...တော်တော်တရားလွန်နေပြီနော်။ ငါ အကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို နင် လုပ်ချင်ရာလုပ်ရအောင် နက်က ဘာမို့လို့လဲ။ ငါ အကြီး...ငါ့စကား နားထောင်"

"ဒီမှာ ကိုကိုကြီး ...အဲဒီလို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး လာမပြောနဲ့ ။ မိသက်ပြောတာ တရားနည်းလမ်းမကျဘူးထင်ရင် ကြိုက်သလိုပြော

။ ခုဖြင့် ဘယ်မှာ လဲ ...အငယ်မအတွက် စာကျက်ချိန်၊ စာကြည့်ချိန်...သူ့
ဘဝ ဒီလိုပဲ အိမ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးသွားလို့ မရဘူး။ အဲဒီတော့
သက်ပြောတာ သဘောတူရင်တူ ...မတူရင်တော့ အိုးခွဲချက်စားမယ်။
သက်တို့ ကို အိမ်ပေါ်က မောင်းချဖို့ တော့ မစဉ်းစားနဲ့ နော်။ ဒါ ...သက်
တို့ မောင်နှမသုံးယောက်လုံးဆိုင်တဲ့ အိမ်...လာခဲ့ ..အငယ်မ"

ထားခဲ့ရင် မေ့သည်းချစ်ကို ဝိုင်းဆူငေါက်မှာ မြင်ယောင်တော့
အပေါ်ထပ်တက်ချိန် တစ်ပါတည်း ခေါ်ခဲ့လိုက်သည် ။

နောက်ရက်ကျတော့ ကိုကိုကြီး ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲမသိ။ မသိဂီ
မှာ ညနေစာချက်ဖို့ တာဝန် ယူလိုက်ရတော့သည် ။

ထိုတော့မှ မေ့သည်းချစ်အတွက် စာကျက်ချိန်နှင့် စာကြည့်ချိန် ရ
လာတော့သည် ။

"မေ့သည်းချစ်...ဖုန်းလာနေတယ်လို့ ပြောတာ နားလေးနေသလား"

"ဟင်...ဟုတ်...မသိဂီ၊ မေ့သည်း မကြားလို့ ပါရှင့်"

ယောက်မဖြစ်သူ၏ ဆူဆူဆောင့်ဆောင့် အော်သံကြောင့် မေ့သည်း
ဆပ်ပြာပေနေသော လက်ကို ပြောင်စင်အောင်ဆေးပြီး ဖုန်းခွက်ဆီ ပြေး
ခဲ့သည် ။

အခန်း(၂)

"ဟယ်လို"

"အမလေး ...မေ့သည်းချစ်ရယ်...နှင့်ဆီဖုန်းခေါ်ရတာလည်း ကြာလိုက်တာ။ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ။ ထုံးစံအတိုင်းပဲလား"

"အင်း"

"အင်း...ငါ ထင်တယ်... ငါ ထင်တယ်။ မမသက် ချဲတာတောင် နည်းသေးတယ်။ လျှော်ရေးဖွပ်ရေးတာဝန် နှင့်ကိုပေးထားတော့ ခန်းဆီးကအစ လက်သုတ်ပဝါအဆုံး နေ့တိုင်း လျှော်တဲ့ ထဲ ထည့်ရောမလား"

အိဖြူစင်က မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ပြောနေသည် ။ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်၍ သတင်းစာဖတ်ရင်း ဒီဘက်ကို နားစွင့်နေခြင်းကြောင့် မေ့သည်း အင်းအဲတောင် မလုပ်ဝံ့။ အေးလေဟု မထောက်ခံဝံ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ...

"အင်္ဂလိပ်စာက ညနေ (၄)နာရီမလား...ငါထွက်ခဲ့မယ်လေ။ အဝတ်လျှော်တာ မပြတ်သေးလို့ ။ ဒါပဲနော် ...ဖြူစင်"

ဆိုပြီး တစ်ဘက်က ဘာမှ မပြောသေးခင် ဖုန်းချလိုက်သည် ။

"တီလေး...သမီးနဲ့ လာဆော့"

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အရပ်တွေ ပွစာကြဲအောင်လုပ်ပြီး တစ်ယောက်
တည်းဆော့နေသော နဒီလေးက လှမ်းခေါ်သည်။ ။

သူမ နဒီလေးအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ဘေးတွင် လာထိုင်ကာ

"တီလေး ...အလုပ်တွေ မပြီးသေးဘူး...မီးမီးရဲ့ ။ ခဏနေ..ကျူရှင်
သွားရဦးမယ်။ ပြန်လာမှ ပဲ ဆော့တော့မယ်နော်"

"ဆင်ခြင်တွေချည်းပဲ"

"ဟင်"

ခနီးခနဲလေသံကြောင့် မေ့သည်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်မဖြ
စ်သူက သူ မပြောသလိုနှင့် ခပ်တင်းတင်း ကြည့်နေသည်။ ။

မေ့သည်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

မမသက် မလာခင်တုန်းက ဤအိမ်က အလုပ်မှန်သမျှကို မေ့သည်း
က ခိုင်ခံ့လုပ်နေ၍ လား မသိ။ 'ညီမလေး'ဟူ၍ ပါးစပ်ဖျားက မချပေ။

တစ်ခါတလေ စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် အင်္ကျီလေး၊ ပိတ်စလေး ဝယ်
လာပေးတတ်သည်။ ။ ပါးစပ်ကလည်း ချိုချိုလေးနှင့် အကုန်ခိုင်းသည်။ ။

ပါးစပ်ချိုနေတော့ သူမလည်း ခိုင်းတယ်လို့ မမြင်တော့ဘဲ အကုန်လု
ပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ခုတော့ မမသက်ကြောင့် သူမကို မြင်လျှင်
ရွံ့စောင်းပြောသည်။ ။ မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် အစဉ်ရန်လိုနေတတ်သ
ည်။ ။ ဒါက မမသက်ကွယ်ရာမှာ ဖြစ်သည်။ ။ မမသက်ရှိလျှင်တော့ ဘာဆို
ဘာမှ မပြော။

"ဒေါက်...ဒေါက်"

ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားစဉ် တံခါးခေါက်သံကြောင့် လှ

ည့်ကြည့်လိုက်တော့ ‘ကိုတင်မောင်ဆွေ’။

ကိုတင်မောင်ဆွေသည် မသိင်္ဂီ၏ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သည် ။ ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် အ လုပ်သွားလုပ်ပြီး ပြန်လာတာမကြာသေးပေ။ ဒီနှစ်ကုန်လျှင် နောက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ချိတ်ကာ ကိုရီးယားသို့ ထပ်သွားရဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကိုရီးယားတွင် (၂)နှစ်လောက်နေခဲ့တာမို့ စုမိဆောင်းမိရှိလာတော့ လူက မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်နေသည် ။

"မေ့သည် ...တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး"

"မေ့သည်း အဝတ်ရေဆေးရဦးမယ်...မမသိင်္ဂီ"

"ဒါလေးဖွင့်ပေးတော့ ဘယ်လောက်ကြာမှာ မို့လဲ...သွားဖွင့်ပေးလိုက်"

အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို မာမာထန်ထန်ပြော၍ တံခါးပေါက်သို့ လက်ညှိုးထိုး လိုက်သည် ။

မမသက်သာရှိလျှင် ဝုန်းဒိုင်းကြွကြွရဦးမည်။

ပုံမှန်ဆိုလျှင် သူမလည်း ဖွင့်ပေးမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုက လုံချည်အောက်ပိုင်းက ရေတွေစိုနေတော့ လူမြင်မကောင်း။

ရေစိုနေသောလုံချည်က ကိုယ်တွေကပ်နေသည် ။ ထို့ပြင်တင်မောင်ဆွေဆိုတဲ့ လူက ကိုယ့်ကိုမြင်လျှင် စားတော့ဝါးတော့မတတ် စိုက်ကြည့်တတ်သေးသည် ။

အဆီတဝင်းဝင်းမျက်နှာက အော့နှလုံးနှာစရာ။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူဖြစ်သော်လည်း ချောတယ်ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မခံစားရချေ။ မျ

က်နှာဖက်၌ အရက်သောက်၍ အဆီပြန်နေသလို (၂၄)နာရီ အဆီပြန်နေ တတ်သည်။ ။

အိမ်သို့လာတိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါတတ် သည်။ ယခုလည်း ကြည့်ပါလား။ ပါကင်ဗူးတစ်ဗူး လက်တွင် မ,လို့ ။

"ဟဲ့...သွားဖွင့်လေ"

သူ ဖွင့်ပေးရင်လည်း ရရဲ့ သားနှင့် ထိုင်ရာမထ၊ ငေါက်ငမ်းနေရာ မှေသည်။ မကျေနပ်သော် လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သ ည်။ ။

"မှေသည်...အဝတ်တွေ လျှော်နေတာကိုး...အတော်ပဲ..ဒီနေ့ရုံးပိတ် ရက်ဆိုတော့ မမသိင်္ဂီ ရှိမယ်ထင်လို့ လာခဲ့တာ ...ကွက်တိပဲ... ယောက်ဖကြီးကော"

ဟွန့်...

မှေသည်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ရေချိုခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့သည်။ ။ အိမ်သို့ လာလျှင် ယောက်ဖကြီးဆိုတဲ့ စကားက ပါးစပ်က မချ။

ညီမတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဘာသိဘာသာနေတတ်သော ကိုကိုကြီး ပင်လျှင် သူ့ယောက်ဖကြီး ခေါ်တိုင်း မျက်နှာရှုံ့သွားတတ်သည်။ ။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင်လည်း မသိင်္ဂီတို့ အမေနှင့် တင်မောင်ဆွေ တို့၏ အမေမှာ သိပ်ပြီး တည့်လှသည် မဟုတ်။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နှင့် ကို ယ် ဖြစ်လာကြတော့ တစ်ဦးသာလျှင် တစ်ဦး မနာလို ဖြစ်ကာ စောင်းကြ မြောင်းကြ။

ရှေ့တင်တော့...ဟဲ...ဟဲ နှင့် ရယ်ပြပြီး ကွယ်ရာတွင် အားမနာပါ။ အတင်းတုတ်တတ်ကြ သည် ။ အရင်တုန်းကလည်း ကိုတင်မောင်ဆွေ

က မသိင်္ဂီတို့ အိမ်ကို အဝင်အထွက် သိပ်မရှိလှပါ။

ကိုကိုကြီးနှင့် မသိင်္ဂီ လက်ထပ်ပြီးမှ ဤဘက်အိမ်တွင် ချောင်းပေါက် မတတ် ရောက်ရောက် လာတတ်သည် ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတတ်သော မမသက်ကတောင် နှာခေါင်းရှုံ့၍

...

"ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့ ။ နှာဘူးရုပ် ...စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ဖြိုတီတီ..အငယ်မ ညည်း... အဲ့လူနဲ့ အရောတဝင် မနေနဲ့ နော်"

"မနေပါဘူး...မမလတ်ကလဲ။ နေစရာလားလို့ ...သူ့ဘာသာ လာနေ တာပဲဟာ"

မမလတ်ကို မသိင်္ဂီ ရှိန်သလို ကိုတင်မောင်လတ်လည်း ရှိန်သည် ။ မမလတ်ရှိလျှင် ကြာကြာ မထိုင်။ ခဏပဲထိုင်ပြီး ထပြေးသည် ။ တစ်ခါတလေ မမလတ်က အားမနာစတမ်း ပြောတတ်လွန်း သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

အဝတ်ရေဆေးပြီး အမောဖြေနေတုန်း မသိင်္ဂီက ရေချိုးခန်းပေါက်ဝသို့လာကာ...

"မေ့သည်...ကိုဆွေအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပြီး သွားပို့ပေးဦး။ ငါခေါင်းကိုက်လို့ အပေါ်ထပ်မှာ ခဏ သွားလှဲမလို့ "

"ဟင်...မေ့သည်က ခဏနေ ကျူရှင်သွားတော့မှာ လေ...မမသိင်္ဂီ"

"အခုမသွားသေးဘူး...မဟုတ်လား"

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် မေ့သည် မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်သည် ။ သူ့မောင်ကဖြင့် ဘယ်တုန်းက ခဏလေးနှင့် ပြန်တတ်တာကျ

အခန်း(၃)

"အဲဒါနဲ့ နင် အဲဒီဘူတာကြီးကို ဧည့်ခံလိုက်ရရောလား ...ဟင်း...ဟင်း"

အိဖြူစင်က သဘောကျစွာ တဟင်းဟင်း ရယ်ရင်းပြောလေသည်။ သူမ အိဖြူစင်ရဲ့ လက်စောင်းကို လှမ်းရိုက်ပြီး...

"ဧည့်ခံစရာလား"

"ဟင် ...ဧည့်မခံတော့ နင် သူ့ကို ဘယ်လိုထားခဲ့တာလဲ"

စိတ်ဝင်တစား လှမ်းမေးသော အိဖြူစင်ကို အနိုင်ပိုင်းသည့် ဟန်နှင့် ရယ်ပြပြီး...

"ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲ...နဒီလေးကို သူ့ဘေးနား...သွားချ၊ ကလေး ခဏလောက် ထိန်းထားပေးနော်။ မေ့သည်း ကျူရှင်သွားမလို့ ..ခဏနေ မမသိင်္ဂီ နိုးလာတော့မယ် ပြောခဲ့တာပေါ့"

"ဟင်... အမလေး ...မိုက်ပျံ့ဟယ်...မေ့သည်း...မေ့သည်း နင်လည်း သူများကို ပညာပြ တတ် လာပြီနော်။ ဟိုကတော့ ချေးကားတိုက်ခံရတဲ့ ရုပ်နဲ့ ထိုင်နေခဲ့မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်"

"ဟင်း...ဟင်း"

"ဟီး...ဟီး...ဟီး"

နှစ်ယောက်သား တဟီးဟီး တဟားဟားနှင့် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ။

အိဖြူစင်သည် လည်း သူမကဲ့သို့ပင် ဆယ်တန်း(၄)နှစ်ကျဖြစ်သည်။ ။ အတန်းကျောင်းတက် ကတည်းက ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ မို့တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ များ ဖြစ်ကြသည်။ ။

အိဖြူစင်သည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အသားညိုသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ။ မေ့သည်က အရပ်ပုသော မိန်းကလေးမို့ အိဖြူစင်ကို မော့ကြည့်ရသည့် အနေအထား ဖြစ်သည်။ ။

သူမတို့ နှစ်ယောက် တွဲသွားပြီဆိုလျှင် လမ်းထဲကကောင်လေးတွေက 'it'အတွေးဟု စနောက်ကြသည်။ ။

အိဖြူစင်သည် သူမ ခံစားနေရသည့် ကိစ္စသာမက သူမနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအားလုံးကို အူမချေးခါး အကုန်သိသူဖြစ်သည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကြားတွင် ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မရှိပေ။

"မမသက် ...ဒီကို ပြန်ရောက်လာလို့ နင်...တော်တော် ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ဟာ ...ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီးတို့ ကို ငါ အားနာတယ်ဟာ"

"အမ်...ဘာအားနာတာရှိလို့ လဲ။ နင် ဒီလိုဖြစ်ပုံနဲ့ ယောက်မ အနိုင်ခံရတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်"

"ငါ ပြောတာ အဲ့ဒီလို မဟုတ်ဘူး လေ။ အိမ်မှာ ရှိတာက လူလေးနှစ်ယောက်တစ်ပိုင်းနဲ့ ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရွဲ့ကြစောင်းကြနဲ့ မကောင်းပါဘူးဟာ"

"ဘာလဲ ...မသိမိလား"

"အင်း"

"သူ့ဘာသာ ရွဲ့ရုံမကလို့ လေဖြတ်ပြီး သေသေပေါ့။ ဂရုစိုက်စရာမှတ်လို့ လား...နင့်မှာ ပြောတော့သာ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နဲ့ အဝတ်လျှော်ရယ်... သူကလေးကို မအိပ်မချင်း ထိန်းပေးရတာလည်း ပြောဦးလေ"

"အား...နင်ကလည်း ဒါကတော့ မီးမီးလေးက ငါ့ကို ချစ်တာကိုးဟ"

"ဘာချစ်တာလဲ...အဲ့ဒါ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ချည်တာ....နင် ဘယ်မှ သွားလာလို့ မရအောင် ချည်ထားတာ။ မမသက်နားကို ကပ်လို့ လား... နင့်တူမက"

"မမလတ်က စိတ်မရှည်ဘူးလေ။ နောက်ပြီး မသိမိရှေ့ဆို မမသက်က ကလေးကို ဖြူဖို့ နေနေသာသာ ချီကိုမချီတာ။ ငါက ပြောတော့ သူ့အမေကို အမြင်ကတ်လို့ တဲ့ လေ"

"ဪ..."

အိဖြူစင်က မေ့သည်ပြောသည့် ကိစ္စကို သေချာနားထောင်နေသည် ။ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ ကျူရှင်ရှိရာ လမ်းကြားထဲသို့ ရောက်လာသည် ။

"ဟင်"

"ဘာလဲ"

အာမေဇွိတ်သံကြောင့် လှည့်မေးရာ အိဖြူစင်က နှုတ်က ဘာမှ မပြောဘဲ မေးထိုးပြသဖြင့် မေ့သည် ရှေ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

သြော်...

ရှေ့မှ မြင်တွေ့လိုက်ရသူကြောင့် ရင်ထဲမှာ တုန်ခန် ဖြစ်သွားသည်။ ။
လွယ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ။

ရင်တွေက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ ။ သူက ကျူရှင်သွားရာလမ်းသို့
ကားပိတ် ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ခါတိုင်းဆို သူ့ဘေးနားတွင် ဟိုကောင်မလေးအား အမြဲလိုလို မြင်
တွေ့ရပြီး ဒီနေ့တော့ သူ့ဘေးတွင် မတွေ့ရပေ။

"သွားမလား"

"သွားမှာ ပေါ့...မဖယ်ရင် တိုက်ထုတ်ပစ်မှာ "

"အမယ်...နင့်မှာ အဲဒီလောက်ထိ သတ္တိရှိလို့ လား မေ့သည်းရယ်။ ဝ၊
မရှိဘဲ ဝိ၊ မလုပ်နဲ့။ ။ ဟိုက ငါတို့ ထက် ဇ၊ အများကြီးရှိလို့ လူမိုက်ဘွဲ့ခံ
ထားတာ"

"သူ့ဘာသာသူ ဘာဘွဲ့ခံထားထား ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး"

မေ့သည်း အိဖြူစင်ကို ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ သူက အုတ်
တံတိုင်းတစ်ဘက်မှာ ကျောမှီထားပြီး ခြေတစ်ဖက်က ဟိုဘက် အုတ်တံ
တိုင်းနံရံတွင် လှမ်းကာ ပိတ်ထားသည်။ ။

ကျူရှင်လမ်းကြားသည် လမ်းသက်သက်မဟုတ်ဘဲ အိမ်တွေကြားမှ
ဖြတ်သွားရခြင်းမို့ လမ်းကျဉ်းသည်။ ။ ကားမပြောနှင့် ...ဆိုင်ကယ်တော
င် ဝင်၍ မရပေ။

တစ်ဖက်တွင် လမ်းမကြီးရှိပြီး ထိုလမ်းကြီးမှ ကား၊ ဆိုင်ကယ်နှင့်
သွား၍ ရသော်လည်း ဝေးသဖြင့် မသွား။ ။ ဤဖြတ်လမ်းကိုပဲ

အသုံးများကြသည်။ ။

"ငါတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲ ...မေ့သည်း"

"နက်ကလဲ"

မေ့သည်းနှင့် စာလျှင် သတ္တိရှိတယ်ပြော၍ ရသော အိဖြူစင်တောင် ကြောက်တယ်ပြောရလျှင် သူမက ပိုဆိုးမည်။

သို့သော် ဟန်ကိုဖို့ ၍ ခပ်တည်တည်လျှောက်ပြီး သူ့ခြေထောက်အနီး သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ။ အနီးသို့ ရောက်တော့ သူက ခြေထောက်ကို ရုတ်ဖယ်ပြီး...

"မအိ ...သွားနှင့် ၊ ကျွန်တော် မေ့သည်းနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်"

"ဟင်"

"အို... မနေပါဘူး။ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး။ အိဖြူစင်...ငါ့ကိုစောင့် ဦး"

"ငါ"

"ကျွန်တော် အေးဆေးပြောနေတာနော်။ မအိ..ပြီးမှ ကျွန်တော့်အဆိုး မဆိုနဲ့ "

"တို့ မှာ မင်းနဲ့ ပြောစရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ နေလည်း မနေခဲ့နိုင်ဘူး"

သွားရမလို၊ လာရမလိုဖြစ်နေသော အိဖြူစင်မှာ သားထွေးရဲ့ စကားကြောင့် လန့်သလိုရှိသွား သည် ။ မေ့သည်းက ကြောက်ရိပ်ဝိုင်း နေသော မျက်လုံးတွေနှင့် အိဖြူစင်ကို အကူအညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ သားထွေးက အိဖြူစင်ကို သွားလေဟူသော သဘော နှင့် မျက်လုံးရွှေ့ပြကာ အိဖြူစင် သုတ်ခနဲ ပြေးသွားသည်။ ။

"အိဖြူစင်"

"မင်း...လွှတ်တော်။ မင်းနဲ့ ငါကြားမှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး"

"မေ့သည်း"
